

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobců: **a) Sdružení občanů Písková – Na Havránce**, se sídlem Písková 394/18, Praha 4, IČ 22734953, **b) T. T.**, oba žalobci zastoupeni JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Ing. arch. Milan Teigiser, autorizovaný inspektor**, se sídlem Ke Krči 999/18, Praha 4, za účasti: **Stavební bytové družstvo POKROK**, se sídlem Kollárova 157/18, Praha 8, IČ 00034398, v řízení o žalobě proti certifikátu žalovaného ze dne 26. 7. 2010 čj. 711025

t a k t o :

- I. Žaloba žalobce T. T. se zamítá.**
- II. K žalobě žalobce Sdružení občanů Písková – Na Havránce se certifikát žalovaného ze dne 26. 7. 2010 čj. 711025 zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. Ve vztahu mezi žalobcem T. T. a žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci Sdružení občanů Písková – Na Havránce náhradu nákladů řízení ve výši 4.660,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Petra Kužvarta, advokáta.**
- V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobci se společně podanou žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým je certifikát čj. 711 025 ze dne 26.7. 2010, vydaný ve zkráceném stavebním řízení podle § 117 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, pro stavbu bytového domu v ulici Písková, Praha 4 - Modřany, včetně horkovodní přípojky, veřejného osvětlení a přeložky kabelů nízkého napětí a kabelů vysokého napětí.

V žalobě žalobci uvádějí, že žalobce a) je občanským sdružením, které splnilo podmínky ve smyslu § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Je mu známo, že si stavba vyžádá kácení řady mimolesních dřevin a zásah do krajinného rázu lokality s vytvořením nežádoucí hmotové a výškové dominanty. Jsou tedy zjevně dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny a žalobce měl být o zkráceném stavebním řízení informován. Žalobce č. 1 byl zcela opomenut a zkrácen na svých zákonných procesních právech, v důsledku čehož bylo zkrácené stavební řízení zatíženo vadou, která má za následek nezákonnost vydaného certifikátu.

Žalobce b) je spoluvlastníkem pozemku a staveb na adrese X, zde s rodinou také bydlí a jeho nemovitosti (pozemek parc. č. X v k. ú. Modřany) jsou od stavebního pozemku odděleny pouze ulicí. Žalobce byl účastníkem územního řízení a pro dotčení bezprostřední blízkostí zamýšlené stavby a její kapacitou, ale i dopravní obsluhou staveniště a dopravní obsluhou zhotovené stavby by byl beze všech pochyb přímo dotčen ve svých právech k nemovitostem v jeho spoluvlastnictví, zejména by byl výrazně omezen v právu nerušeně tohoto majetku užívat. V lokalitě charakterizované zástavbou rodinných domů v zahradách by byl beze všech pochyb vystaven rušení a obtěžování vysoko nad míru jinak přiměřenou zdejšími poměry. Žalobce měl být o zkráceném řízení informován, což se nestalo. Žalobce tak byl zcela opomenut, zkrácen na svých zákonných procesních právech a zkrácené stavební řízení bylo zatíženo vadou, která má za následek nezákonnost vydaného certifikátu.

V dalších žalobních námitkách žalobci podrobně specifikují vady, které dle jejich názoru certifikát má. Tyto vady spočívají v použití neplatných vyjádření správců sítí, v opomenutí dalších vlastníků sousedních nemovitostí, nedostatech v předložené projektové dokumentaci, rozporu s územním rozhodnutím a s obecnými technickými požadavky na výstavbu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 12.11. 2010, uvedl, že je dle jeho názoru nejsou žalobci aktivně legitimováni k podání žaloby. Pokud jde o žalobce a), žalovaný konstatuje, že v rámci této konkrétní stavby nejde o žádný ze zájmů uvedených v § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, vyjma ochrany dřevin rostoucích mimo les. K tomu však zdůrazňuje, že neexistuje bezprostřední souvislost mezi vydaným certifikátem a kácením porostů. Kácení dřevin nemá s předmětem žaloby a vydaným certifikátem žádnou přímou souvislost. Vystavením certifikátu není povolováno kácení dřevin, to je povolováno výrokem jiného rozhodnutí. V rámci napadeného certifikátu není kácení dřevin nijak zkoumáno, neboť tato pravomoc autorizovanému inspektorovi nepřísluší. Stavebník přitom předložil žalovanému usnesení příslušného orgánu ochrany přírody a krajiny o zastavení řízení ve věci kácení 13 ks solitérních dřevin a 97 m² keřového porostu, které je odůvodněno tím, že se jedná o dřeviny, pro které není vydání povolení ke kácení vzhledem k jejich velikosti třeba. Současně sdělil, že správní řízení ve věci povolení pokácení 1 ks solitérní dřeviny a 560 m² keřového porostu pokračuje dále.

Výše uvedenému nasvědčuje i závazné stanovisko odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy, ve kterém se uvádí, že tento orgán posoudil, že předmětná stavba nemůže změnit či snížit krajinný ráz, protože se jedná o výstavbu bytového domu v návaznosti na domy podobného typu a že zájem chráněný tímto orgánem v dané věci není dotčen. Z pohledu zákona č. 100/2001 Sb. pak bylo konstatováno, že záměr nevyžaduje posouzení dle tohoto zákona.

Žalovaný rovněž konstatoval, že pro žalobce, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny, nemůže zvýšení budovy o 2 až 3 podlaží znamenat nenahraditelnou újmu na přírodě a krajině, protože ani přírodu ani krajinný ráz stavba nové budovy nenarušuje. V místě stavby je totiž již léta zkolaudována budova o dvou nadzemních a jednom podzemním

podlaží, na jejímž místě má být umístěna budova jiná, o 2 plná nadzemní podlaží a jedno ustupující podlaží vyšší, vzhledem k současné výšce budovy, která je pouze 8 m, pouze o 7 m vyšší. Tato změna stavby byla řešena v územním řízení stavebním úřadem, kterým byl závazně posouzen soulad stavby z hlediska ochrany přírody a krajiny.

Žalovaný je toho názoru, že stavební zákon ani jiný zákon nestanoví, že občanská sdružení mají být účastníky stavebního řízení. K tomu odkazuje na § 109 stavebního zákona, v němž nejsou uvedeny osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis, jako je tomu například v ustanovení § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Poukazuje rovněž na novelizaci zákona o ochraně přírody a krajiny provedenou zákonem č. 349/2009 Sb., jímž bylo mimo jiné ustanovení § 90 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny zrušeno bez náhrady. Žalovaný rovněž poukazuje na to, že v době posuzování stavby žalovaný postupoval v souladu s usnesením Městského soudu v Praze č.j. 5 A 42/2010-43, podle něhož občanská sdružení nemají být účastníky stavebního řízení.

Závěrem k této otázce žalovaný poukazuje na to, že žalobce a) nebyl účastníkem územního řízení.

K otázce aktivní legitimace žalobce b) žalovaný uvádí, že žalobce není vlastníkem sousedního pozemku a realizací stavby v průběhu stavby ani po jejím dokončení nemůže být jeho vlastnické právo přímo dotčeno. Mezi stavbou bytového domu a pozemky ve vlastnictví žalobce jsou dva pozemky, a to pozemek parc. č. X1 a X2 v k. ú. Modřany. Tomuto názoru neodporuje ani skutečnost, že mezi stavbou dotčenými pozemky je uveden pozemek parc. č. X3, který je dotčen pouze a jediné umístěním části kabelové trasy a dvou svítidel veřejného osvětlení při jeho severní hranici.

Žalovaný konstatuje, že vymezování okruhu účastníků pečlivě a odpovědně zvažoval a posoudil. U žalobce neshledal splnění zákonných podmínek pro účastenství, z důvodu vzdálenosti jeho nemovitostí od stavby. Pozemek parc. č. X1 (zahrada) je od navrhovaného podzemního kabelu veřejného osvětlení vzdálen 15,25 m a od novostavby bytového odboru dokonce 22,5 m. Rodinný dům situovaný na pozemku 2749 v k. ú. Modřany je od navrhované stavby vzdálen dokonce 32,75 m. Svoje nemovitosti nemá žalobce přístupné z ul. P., ale z jiné ulice (ul. R.).

Pokud jde o tvrzení žalobce o jeho dotčení v právech dopravní obsluhou staveniště a dopravní obsluhou zhotovené stavby, žalovaný k tomu uvádí, že výrazně omezen v právu užívat svého majetku by byl žalobce pouze v případě, že negativní vlivy by byly nad míru stanovenou zákonem. Není v kompetenci žalobců posuzovat zákonnou míru vlivu stavby na nemožnost užívání majetku či lidské zdraví. To náleží příslušným dotčeným orgánům, hluk ze stavební činnosti i z provozu stavby posoudila hygienická stanice, z hlediska ochrany ovzduší, odpadového hospodářství a ochrany přírody a krajiny stavbu posoudil odbor ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy a odbor životního prostředí Úřadu městské části Praha 12, z hlediska dopravy stavbu posoudil odbor dopravy Úřadu městské části Praha 12.

Žalovaný se opíral o závazná stanoviska dotčených orgánů a posoudil vliv stavby i z těchto hledisek a vyhodnotil je tak, že neshledal důvody, které by bránily certifikaci předmětné stavby. Žalovaný rovněž zdůrazňuje, že o vlivech nárůstu dopravy i staveništní dopravy bylo rozhodnuto v územním rozhodnutí zamítnutím řady námitek účastníků územního řízení a že se těmito námitkami nezabývá ve smyslu ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona.

Žalovaný proto nevyhodnotil žalobce b) jako vlastníka sousedního pozemku nebo stavby na něm, jehož vlastnické právo může být stavbou přímo dotčeno (zkráceno). Proto nebyl tento žalobce určen do okruhu účastníků řízení podle § 109 stavebního zákona.

K tvrzeným vadám projektové dokumentace pak žalovaný předně uvedl, že tyto vady nemají vliv na dotčení práv žalobců. Přesto se k jednotlivým tvrzením uvedeným v žalobě vyjádřil a podrobně je ve svém vyjádření vyvracel.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

K otázce právní povahy certifikátu autorizovaného inspektora a s tím související otázce, zda tento akt představuje rozhodnutí, proti němuž se lze bránit žalobou podle ust. § 65 s. ř. s., se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 25. 5. 2011, č.j. 2 As 37/2011 – 81, kde tento soud dospěl k závěru, že certifikát je správním rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví, přičemž odvolání proti němu není přípustné. Soud proto mohl přistoupit k meritornímu projednání žaloby.

Pokud jde o aktivní legitimaci žalobců k podání žaloby, judikatura dovodila, že aktivní legitimaci k podání žaloby soudu (až na právě zjevně nesporné případy) zakládá již to, že žalobce (§ 65 odst. 1, 2 s.ř.s.) tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím, resp. tvrdí zkrácení v právech, která jemu přísluší takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Je tedy dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 50/2004-59, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 47/2005-86). Městský soud v Praze proto žalobu neodmítl, nýbrž otázku, zda žalobcům právo účasti ve zkráceném stavebním řízení ze zákona svědčí, posuzoval zevrubně.

Podle § 117 odst. 1 stavebního zákona uzavře-li stavebník s autorizovaným inspektorem smlouvu o provedení kontroly projektové dokumentace pro stavbu, kterou hodlá provést, může takovou stavbu pouze oznámit stavebnímu úřadu, jestliže byla opatřena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109), a nejde o stavbu, která je zvláštním právním předpisem, územně plánovací dokumentací nebo rozhodnutím orgánu územního plánování přímo označena jako nezpůsobilá pro zkrácené stavební řízení.

Podle § 117 odst. 4 stavebního zákona pokud ve vyjádřeních podle odstavce 1 byly uplatněny námitky proti provádění stavby, autorizovaný inspektor je posoudí a projedná s osobami, které je uplatnily. Způsob vypořádání námitek a závěry, popřípadě podklady, z nichž vycházel, připojí autorizovaný inspektor k certifikátu podle odstavce 3. Nepodaří-li se při vypořádání námitek odstranit rozpory mezi osobami, které by jinak byly účastníky řízení, předloží jejich vyjádření spolu s projektovou dokumentací a závaznými stanovisky dotčených orgánů stavebnímu úřadu, který zajistí vypořádání námitek podle § 114 nebo usnesením rozhodne o námitkách ve své působnosti anebo usnesením rozhodne o nezpůsobilosti stavby pro zkrácené řízení.

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že vymezení okruhu osob, které by byly účastníky stavebního řízení, je pro posouzení otázky zákonnosti vydaného certifikátu naprosto klíčové. Je-li určitá osoba v tomto ohledu opomenuta, způsobuje to již samo o sobě absenci podmínek pro to, aby mohl být certifikát vůbec vydán. Je-li jednou z podmínek pro vydání certifikátu

opatření souhlasných stanovisek všech potenciálních účastníků stavebního řízení, nelze certifikát vydat, aniž by byli všichni osloveni.

Při posouzení důvodnosti žaloby směřující proti certifikátu je proto zapotřebí v první řadě posoudit, zda žalobci jsou skutečně osobami, které by byly účastníky stavebního řízení, anebo nikoli. V případě kladné odpovědi na tuto otázku je to již samo o sobě dostatečným důvodem pro to, aby byl žalobou napadený certifikát zrušen. Autorizovaný inspektor totiž nemá oprávnění posuzovat důvodnost námitek uplatněných těmito osobami a nepodaří-li se mu námitky vypořádat smírně (tj. tak že účastníci řízení se stavbou nakonec vysloví souhlas), není oprávněn certifikát vydat a musí věc předložit stavebnímu úřadu. Podají-li takové osoby následně žalobu k soudu, je jejich nesouhlas s navrhovanou stavbou zřejmý a je tedy rovněž zřejmé, že pokud by byly autorizovaným inspektorem osloveny, uplatnily by proti stavbě námitky. Opomenutí těchto osob je tak jednoznačně vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. (srov. též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 8. 2011, čj. 30 A 13/2011-46)

Soud zároveň nemůže v případě takové žaloby meritorně posuzovat důvodnost námitek, které opomenutí účastníci uplatní. Vzhledem k tomu, že se jedná o námitky, o nichž dosud správní orgány nijak nerozhodovaly, nahrazoval by tím správní soud činnost správních orgánů, což mu zásadně nepřísluší.

Situace tak bude obdobná jako v případě žaloby směřující proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost či opožděnost, kde soudu rovněž přísluší přezkoumat toliko závěr odvolacího správního orgánu o přípustnosti (opožděnosti) odvolání a nemůže se zabývat meritem věci.

Soud proto shrnuje, že se mohl v tomto řízení zabývat toliko otázkou, zda žalobci jsou skutečně osobami, které by byly účastníky stavebního řízení, nebo nikoli.

K otázce možnosti účastenství občanských sdružení ve stavebním řízení se Nejvyšší správní soud vyslovil opakovaně kladně. V rozsudku ze dne 27. 5. 2010 čj. 5 As 41/2009 - 91 přitom mj. uvedl, že „*ani následné vypuštění § 90 odst. 4 ze zákona o ochraně přírody a krajiny provedené s účinností od 1. 12. 2009 zákonem č. 349/2009 Sb. však nemůže nic změnit na tom, že § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny zůstává zvláštním ustanovením ve vztahu k § 109 stavebního zákona*“. Ani v tomto směru proto soud námitce žalovaného nepřisvědčil.

Nelze zohlednit ani to, že se žalovaný řídil rozhodnutími soudů, které tuto otázku posoudily odlišně. Ono konkrétní soudní rozhodnutí, jehož se žalovaný dovolává, bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno pro nezákonnost. Zůstává tak faktem, že žalovaný v tomto ohledu vycházel z právního názoru nesprávného. Skutečnost, že v jiné věci správní soudy tento (nesprávný) názor nejprve akceptovaly, nemůže být žalobci kladena k tíži.

Podle § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen "občanské sdružení"), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.

Podle § 70 odst. 3 tohoto zákona občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do

osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Soud se musel nejprve zabývat otázkou, komu má občanské sdružení adresovat svoji žádost, aby bylo informováno o zamýšlených zásazích a zahajovaných řízeních, pokud jde o stavby projednávané ve zkráceném stavebním řízení.

Doslovný textový výklad ust. § 70 odst. 2 zákona by nasvědčoval tomu, že žádost by měla být podána přímo tomu orgánu, který řízení povede, tj. v daném případě přímo autorizovanému inspektorovi. Takový výklad by však vedl k důsledkům zcela absurdním, jak bude dále uvedeno, a je proto třeba jej odmítnout.

Občanské sdružení má zpravidla zájem být informováno o zamýšlených zásazích na určitém území. Svoji žádost proto adresuje správnímu orgánu, který je pro takové řízení místně příslušným. Pokud jde o autorizované inspektory, ti jsou ovšem jmenováni s územní působností pro celou Českou republiku (§ 143 odst. 4 stavebního zákona). Občanské sdružení přitom jen těžko může dopředu vědět, s kterým autorizovaným inspektorem uzavře stavebník smlouvu a který následně vydá pro stavbu certifikát. Občanské sdružení by tedy při akceptování tohoto výkladu muselo svoji žádost adresovat všem autorizovaným inspektorům v celé České republice (a nejspíše by ještě muselo sledovat, zda nebyli následně ministrem pro místní rozvoj jmenováni další). Ve svém důsledku by tedy tento výklad občanským sdružením prakticky zcela znemožnil jejich účast ve zkráceném stavebním řízení a byl by tedy v naprostém rozporu s účelem právní úpravy.

Nezbývá tedy než přistoupit na výklad, podle něhož je žádost o informace o zahajovaných řízeních podaná u stavebního úřadu účinná i pro zkrácené stavební řízení vedené kterýmkoli autorizovaným inspektorem v územním obvodu působnosti tohoto stavebního úřadu. Nasvědčuje tomu ostatně i formulace v ust. § 117 odst. 3 stavebního zákona („osoby, které by byly účastníky stavebního řízení“), která vychází z toho, že okruh osob oslovených inspektorem by měl být totožný s okruhem účastníků řízení, s nimiž by jednal místně příslušný stavební úřad. Nezbývá tedy než dovodit, že autorizovaný inspektor musí před vydáním certifikátu pro stavbu, při níž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, při určování okruhu osob, které by byly účastníky stavebního řízení, oslovit místně příslušný stavební úřad, aby mu sdělil seznam občanských sdružení, která mají u něj podanou žádost ve smyslu § 70 zákona č. 114/1992 Sb.

Takový výklad podle názoru soudu nejde ani proti smyslu zkráceného stavebního řízení. Záměrem zákonodárce bylo zavést tento institut pro stavby „nekonfliktní“, s jejichž provedením budou v zásadě všechny dotčené osoby souhlasit. U stavby, která bude vzbuzovat nesouhlas u dotčené veřejnosti (která se účastní řízení prostřednictvím občanských sdružení), lze důvodně předpokládat, že se k provedení zkráceného stavebního řízení nehodí, neboť bude zapotřebí námitky proti takové stavbě vypořádat ve stavebním řízení. Institut zkráceného stavebního řízení by měl být využíván spíše pro stavby menšího rozsahu, u nichž k dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny dojít nemůže. Shora popsáný výklad tedy podle názoru soudu v rozporu s úmyslem zákonodárce není.

Zvolí-li stavebník cestu zkráceného stavebního řízení i v případě rozsáhlé stavby, kde zájmy ochrany přírody a krajiny dotčeny být mohou (jako je tomu v projednávaném případě, jak bude uvedeno níže), jdou případné obtíže spojené s tímto jeho postupem na jeho vrub. Nelze totiž obcházet právo dotčené veřejnosti na účast ve stavebním řízení jen tím, že stavebník se rozhodne využít institutu zkráceného stavebního řízení a osloví za tím účelem autorizovaného inspektora.

Soud proto uzavírá, že občanská sdružení mohou mít u staveb, jimiž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, postavení osob, které by byly účastníky stavebního řízení ve smyslu § 117 odst. 1 stavebního zákona.

Pro účely projednávané věci tak zbývá posoudit otázku, zda předmětnou stavbou jsou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. I na tuto otázku odpovídá soud kladně. Žalobce v žalobě odůvodňuje tento závěr poukazem na to, že pro realizaci stavby je zapotřebí kácení dřevin rostoucích mimo les. To je doloženo i listinami založenými ve správním spise, podle nichž stavebník tuto žádost podal a řízení o ní před příslušným orgánem ochrany přírody a krajiny probíhá (skutečnost, že bylo toto řízení částečně zastaveno, neboť některé dřeviny, o jejichž kácení stavebník požádal, režimu ochrany dle § 8 zákona č. 114/1992 Sb. nepodléhají, na věci nic nemění).

Podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona č. 114/1992 Sb., ochrana přírody a krajiny podle tohoto zákona se zajišťuje zejména ochranou dřevin rostoucích mimo les.

Žalovaný k tomu uvádí, že kácení dřevin není důsledkem vydání žalobou napadeného certifikátu, ale důsledkem (případně) vydaného rozhodnutí o povolení ke kácení dřevin. Potud lze jistě s žalovaným souhlasit. To však ještě neznamená, že by povolením předmětné stavby zájmy ochrany přírody a krajiny nemohly být dotčeny.

Je-li důvodem pro vydání povolení ke kácení dřevin plánovaný stavební záměr vlastníka pozemku, je jistě podstatnou okolností pro příslušný orgán přírody ochrany a krajiny, zda pro tento záměr již bylo vydáno stavební povolení a v jakém rozsahu. Ve stavebním řízení (resp. v projektové dokumentaci) je rovněž možno podrobně řešit podmínky pro ochranu dřevin, které na místě stavby nebo v její blízkosti budou ponechány.

Ze shora rozvedených důvodů soud konstatuje, že je-li pro účely realizace navrhované stavby zapotřebí vydat povolení ke kácení mimolesních dřevin, je stavební řízení ohledně takové stavby řízením, jímž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Občanské sdružení je proto za splnění dalších zákonem stanovených podmínek (které byly již podrobně rozebrány shora) oprávněno se takového řízení účastnit (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 7 As 2/2011-52).

Soud proto uzavírá, že žalobce a) měl být žalovaným před vydáním napadeného certifikátu osloven a mělo být opatřeno jeho souhlasné stanovisko.

Podle § 117 odst. 4 pokud ve vyjádřeních podle odstavce 1 byly uplatněny námitky proti provádění stavby, autorizovaný inspektor je posoudí a projedná s osobami, které je uplatnily. Způsob vypořádání námitek a závěry, popřípadě podklady, z nichž vycházel, připojí autorizovaný inspektor k certifikátu podle odstavce 3. Nepodaří-li se při vypořádání námitek odstranit rozpory mezi osobami, které by jinak byly účastníky řízení, předloží jejich vyjádření spolu s projektovou dokumentací a závaznými stanovisky dotčených orgánů stavebnímu úřadu, který zajistí vypořádání námitek podle § 114 nebo usnesením rozhodne o námitkách ve své působnosti anebo usnesením rozhodne o nezpůsobilosti stavby pro zkrácené řízení.

Neopatření stanoviska osoby, jejíž stanovisko opatřeno být mělo, je již samo o sobě důvodem pro zrušení certifikátu. Žalovaný nemá pravomoc o námitkách žalobce autoritativně rozhodovat a může pouze jakýmsi neformálním smířčím postupem vést osobu podávající námitku a stavebníka k neformální dohodě. Nelze vyloučit ani situaci, kdy výsledkem takového postupu bude úprava nebo doplnění projektové dokumentace. Pokud by k žádné dohodě nedošlo, o námitkách žalobce by musel rozhodovat stavební úřad. Věc by se tak přesunula mimo kompetenci žalovaného. Způsob vyřešení těchto námitek nemůže soud nyní

předjímat, neboť by tím nepřípustně nahrazoval činnost stavebního úřadu, což mu zásadně nepřísluší.

Není rovněž podstatné ani to, že žalobce a) nebyl účastník územního řízení. Z žádného ustanovení stavebního zákona ani zákona o ochraně přírody a krajiny totiž nelze dovodit, že by účast občanského sdružení ve stavebním řízení byla vázána na jeho předchozí účast v řízení územním. Taková podmínka by šla nad rámec právních předpisů.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. k žalobě žalobce a) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Ve vztahu k žalobci b) soud shledal, že není osobou, která by byla účastníkem stavebního řízení, neboť nemůže být navrhovanou stavbou přímo dotčen ve svých právech.

Vlastní stavba bytového domu bude mít výšku 15,6 m. Jeho vzdálenost od hranice pozemku žalobce parc.č. X je přitom 22,5 m, tj. zhruba o polovinu více. Vzdálenost stavby rodinného domu žalobce od nově realizovaného bytového domu činí dokonce 32,75 m, tj. činí více než dvojnásobek její výšky. Pozemek žalobce s jeho rodinným domem se navíc nachází jižně od nového bytového domu. Již z těchto okolností dle názoru soudu jasně vyplývá, že přímé dotčení žalobcových vlastnických práv k uvedeným nemovitostem navrhovanou stavbou je vyloučeno.

Sám žalobce přitom v žalobě uvádí, že bude dotčen „jejími naprosto v území největšími rozměry a také kapacitou, ale i dopravní obslužností staveniště a dopravní obsluhou zhotovené stavby“. K tomu je ovšem nutno konstatovat, že tato tvrzení se vztahují k územnímu řízení. Rozměry a přesné umístění stavby byly již stanoveny rozhodnutím o umístění stavby. Žalobce b) přitom byl účastníkem územního řízení, měl příležitost v něm hájit svá vlastnická práva a jeho námitky byly věcně zkoumány. Je navíc třeba dát zapravdu žalovanému v tom, že se nejedná o stavbu umístěvanou „na zelené louce“, ale na jejím místě se předtím nacházel objekt občanské vybavenosti, tj. stavba, u níž lze očekávat podstatně větší zatížení dopravou než v případě bytového domu.

Věcné výhrady proti napadeným certifikátům uvedené v žalobě přitom potvrzují shora uvedený závěr soudu o tom, že vlastnická práva žalobce b) nemohou být navrhovanou stavbou přímo dotčena. Všechny námitky uplatněné proti certifikátům jsou (s jedinou dále uvedenou výjimkou) totiž shodné s námitkami, které již žalobce b) uplatnil v územním řízení.

Jedinou výjimku v tomto směru představuje tvrzení o nesouladu navrhované stavby s ust. čl. 50 odst. 1 a odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vyhláška OTTP). K ust. čl. 50 odst. 1 žalobci v žalobě uvádějí, že chybí místnost pro uskladnění sportovních potřeb, prádelna a sušárna. Jedná se tak dle názoru soudu o žalobní námitku, z níž není nijak zřejmé, jak by měl být touto skutečností dotčen vlastník sousední nemovitosti.

Pokud jde o čl. 50 odst. 2 vyhlášky OTTP, jedná se o ustanovení stanovící pravidlo, že *prostor hlavního domovního schodiště bytového domu musí mít denní osvětlení*. Žalobci nijak nekonkretizují, proč se domnívají, že je navržena stavba s tímto ustanovením v rozporu. Z předložené výkresové dokumentace přitom soud ověřil, že prostor hlavního domovního schodiště v předmětném bytovém domě skutečně má denní osvětlení. I kdyby tomu tak ovšem

nebylo, stále není jasné, jak by měl být žalobce b) jako vlastník sousední nemovitostí dotčen na svém vlastnickém právu.

Za podstatné považuje soud v této souvislosti se vyjádřit ještě k námitce žalobců, podle níž není stavba v souladu s ust. čl. 11 odst. 7 vyhlášky OTTP. Podle tohoto ustanovení *stavby musí být napojeny na veřejnou dešťovou nebo jednotnou kanalizaci, pokud nelze dešťové vody likvidovat jinak, tj. přednostně vsakem, pokud to hydrogeologické poměry, velikost pozemku a jeho výhledové využití prokazatelně celoročně umožní, popř. akumulací nebo odvedením do vodního toku.*

V žalobě je v tomto směru namítáno, že předmětný pozemek umožňuje likvidaci dešťových vod vsakem. Odváděním dešťových vod do vodoteče tak zbytečně dochází ke snižování hladiny podzemních vod. K tomu pak žalobci uvádějí, že „na sousedních pozemcích jsou evidované studny, které mohou být tímto přístupem stavebníka a projektantů také znehodnoceny“. Ve vztahu k žalobci b) je nutno zdůraznit, že se jedná o fyzickou osobou, vlastníka sousední nemovitosti. Aby mohl být s takovou žalobní námitkou úspěšný, resp. aby bylo možno říci, že takovou skutečností by mohl být přímo dotčen ve svých právech, musel by toto tvrzení konkretizovat, tj. minimálně uvést, že i on sám má přímo na svém pozemku studnu, jejíž znehodnocení („vyschnutí“) se obává. Nic takového se ovšem v žalobě netvrdí.

Postavení žalobce b) jako účastníka stavebního řízení nemůže založit ani skutečnost, že byl účastníkem řízení o umístění stavby. Okruh těchto dvou řízení totiž nemusí být nutně totožný, což plyne i z toho, že okruh otázek, které se v těchto jednotlivých typech řízení řeší, je také odlišný. Zatímco předmětem územního řízení je otázka, jaká stavba a na jakém místě se bude realizovat, ve stavebním řízení se pak již rozhoduje jen o konkrétním technickém provedení stavby, o jejímž umístění bylo v územním řízení již závazně rozhodnuto. Řečeno jinými slovy a s určitou mírou zjednodušení: Zatímco v územním řízení se řeší, *kde* a *co* se bude stavět, ve stavebním řízení se řeší, *jak* se to bude stavět. Soud tedy nepochybně, že stavba jako taková se může dotýkat vlastnických práv žalobce b). Aspekty, jimiž k tomuto dotčení dochází, však v daném případě byly řešeny v územním řízení a nikoli v řízení stavebním. Není proto dle názoru soudu důvod, aby žalobce měl postavení účastníka i v řízení stavebním. Z tohoto důvodu nebyl žalovaný povinen si před vydáním certifikátu obstarat souhlasné stanovisko žalobce b).

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu žalobce b) jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení žalobce b) rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Žalobce a) měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Jelikož oba žalobci byli zastupováni týmž právním zástupcem, náleží tomuto zástupci odměna za zastupování snižená o 20 %, a to za 2 úkony právní služby po 3360 (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení obou žalobců 7.320 Kč. Další společně vynaložené náklady obou žalobců představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Žalobci tedy vynaložili náklady v celkové výši 9.320 Kč. Žalobce a) tak má právo na náhradu jedné poloviny této částky, tj. 4.660 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. března 2012

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu